

[Grue-Sørensen.]

til overnaturlig fedme hos — jeg havde nær sagt — små som store.

Så vil jeg gerne gøre nogle enkelte bemærkninger til § 5, hvor antallet af medlemmer, der skal indtræde i statens husholdningsråd, fastsættes. Det foreslås der, hvis jeg har fået læst lovforslaget rigtigt, at medlemmernes funktionsperiode udløber med loven, det vil sige i 1957. Det kan man til nød gå med til, men det rigtigste ville vel være, at der for medlemskab i statens husholdningsråd, såvel som i andre råd og kommissioner, fastsattes et bestemt åremål.

Med hensyn til § 7, hvor der står, at indenrigs- og boligministeren bemyndiges til snarest muligt at tilvejebringe nye, selvstændige lokaler til brug for husholdningsrådets arbejde, fremgår det af de bemærkninger, som er fremsat i folketinget, at det skal placeres i København. Jeg vil gerne tilføje, at der kunne være tale om at placere det andre steder. Mig bekendt er der i tilknytning til universitetet i Aarhus et husholdningsfakultet, og er det ikke sådan sin sag, at et lovforslag faktisk skal bestemme, hvor stedet skal være? Nok haster det med at få oprettet denne husholdningsforsøgsstation, men det haster da i hvert fald ikke så meget, at man ikke har tid til at tænke sig om for at finde ud af, hvad der kunne være en rimelig placering. Hvis det haster meget, og hvis det er indenrigsministeriet og husholdningsrådet selv, der afgør det, forudser jeg, at det kommer til at ligge her i København, men hvis den endelige ramme om husholdningsrådets arbejde ikke er skabt med oprettelsen af det, som nu etableres her i København, og hvis der på et senere tidspunkt skulle komme udvidelse under forskellige former med forsøgsstationer el. lign., vil jeg foreslå, at disse da ikke lægges her i København.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Lisbet Hindsgaul: På mit partis vegne anbefaler jeg det foreliggende lovforslag om statens husholdningsråd. Jeg skal blot knytte nogle enkelte bemærkninger til det.

Jeg har gennem årene ved adskillige lejligheder fulgt husholdningsrådets arbejde. Dette gælder navnlig den allerførste tid, da institutionen med sin meget trange økonomi forsøgte at slå sit navn og sit arbejde fast, men også senere indtil det nuværende

afsnit af dets historie, hvor det er lykkedes at interessere den højtærede indenrigs- og boligminister så stærkt, at mange års ønsker og mål: husholdningsrådets egen bygning med moderne arbejdsforhold, nu synes at være opfyldelsen nær.

Nu er det vel en overdrivelse at sige, at den forståelse, som altså manifesteres i det foreliggende lovforslag, er blevet mødt med lige stor begejstring alle steder, hvor man har fulgt denne udvikling. Nogle synes nemlig, at pengene, de 2,4 mill. kr., kunne være brugt andre steder og på nyttigere måde. Mange kvinder irriteres til det yderste over, at husholdningsrådets mere officielle visitkort, de to minutters udsendelse i radioen, er så naive og indholdsmæssigt så pauvre, at affytning ikke alene for mange synes spild af tid, men også, hvad der er meget værre, er fuldstændig ødelæggende for humøret længe efter.

Dette er naturligvis ikke særlig opmuntrende tale, hverken for det alvorlige arbejde, der utvivlsomt øves af husholdningsrådets forskellige medlemmer, ej heller for den højtærede minister, der jo ikke er tilstede ved denne lejlighed. Den højtærede indenrigs- og boligminister har imidlertid ved det foreliggende lovforslag tilsidesat disse betragtninger og vist sin respekt for rådets arbejde. Jeg tænker derfor også, at sandheden, således som det ofte er tilfældet, ligger midt imellem de forskellige synspunkter. Vi gør klogt i at holde os til den højtærede indenrigs- og boligministers ord i det andet høje ting, hvor ministeren udtrykte, at når vi nu har et husholdningsråd som en anerkendt institution, må vi også give denne institution forsvarlige og tidssvarende arbejdsforhold, så arbejdsresultaterne herefter kan svare til hensigten.

De to minutters radioudsendelse har jeg meget sjældent lejlighed til at bedømme, men til dem, der kritiserer disse to minutters udsendelse så stærkt, vil jeg gerne sige, at vi ikke alle kan være gamle erfarne husmødre, der gennem mange års arbejde har tilegnet os et vist overblik og en vis kunnen. Jeg mener, at hensigten med denne udsendelse går meget videre, at den henvender sig specielt til de unge, uprøvede kvinder, der ofte, som tiden nu engang er, kommer direkte fra kontorer og fabrikker og ikke har større ernæringskundskab end den, der strækker til at koge et æg eller lægge en kotelet på panden. Mon ikke en og anden